

med dette Forslag, fordi det ikke indeholder noget Forlangende om Bevilling til Besæftninger. Det forekommer mig derfor, at naar vi se paa dette Finantslovsforslag, saa maa vi kalde det et imødekommende Forslag, et imødekommende Skridt fra Regjeringens Side. Naar vi saa se paa det provisoriske Finantslovsforslag, som er blevet forelagt, og som i Dag foreligger til Behandling, saa forekommer det mig, at man ikke paa nogen Maade kan sige Andet, end at der ogsaa heri ligger et imødekommende Skridt. Det er os Alle bekendt, at der anledes i Fjor fra Oppositionens Side over, at den provisoriske Finantslov ikke var forelagt strax ved Samlingens Begyndelse, den Aften Lød høit og lydeligt i Fjor. Ikke desto mindre, uagtet det var slet, Lød dog Oppositionen den provisoriske Finantslov gaa i Udvalg. I Aar har Regjeringen imødekømt det Forlangende eller, hvad man vil kalde det, det, som Oppositionen sagde, var Regjeringens konstitutionelle Pligt, at forelægge dette Lovforslag strax. Det er slet i Aar, og jeg synes derfor, at det ser lidt forunderligt ud, at man i Aar ikke vil lade det gaa til Udvalg, medens man i Fjor gjorde det. Jeg synes tværtimod, at man snarere skulde paaafsjønne dette Skridt — ja, det Ord „paaafsjønne“ er ikke adæquat, for, efter hvad der er konstitutionel Skik og Brug pleier Oppositionen aldrig at paaafsjønne, hvad der kommer fra Regjeringen — maasse i Hjertet ster det, men ikke paa Læberne — men om det Ord, „paaafsjønne“ ikke er fuldkomment adæquat, saa vil jeg dog sige, at det maa være tilfredsstillende for Oppositionen at se, at der tages Hensyn til dens Ønske. Efter hvad vi nu have erfaret i Dag, er der stor Udsigt til, at dette Forslag strax forkastes. Jeg beklager det i høi Grad; thi jeg kan ikke se Andet, end at Konsekvensen af, at dette Tidspunkt just nu vælges til at forkaste det Forslag vil være den, at saa ville ordnede Tilstande længe lade vente paa sig. Det er ikke rimeligt, at vi saa hurtigt kunne faae ordnede Tilstande, og det er ikke rimeligt, at vi saa snart kunne komme til at diskutere gavnlige Reforme; og navnlig er det ikke sandsynligt, at vi kunne faae en regelmæssig vedtaget Finantslov for 1888—89. Naar dette Forslag forkastes, som maa antages rimeligt at dømme efter den Mand, som har anbefalet Forkastelsen, saa er det høist rimeligt, at vi vende hjem, at Thingets Møder udsættes i nogen Tid. Men naar vi saa komme tilbage, hvad saa? Saa have vi igjen den samme provisoriske Lov, som nu foreligger her; om den kommer strax eller senere, kan kun Regje-

ringen vide, men det samme vanskelige Spørgsmaal have vi saa; og hvis den saa bliver forkastet strax, saa forekommer det mig, at vi komme ind i et Uføre, ind paa øde Marker, hvor der hverken er Wei eller Sti, og uden at man veed, hvorhen man kommer. Naturligvis er det Resultat, der kommer deraf, uvist, men vist er det, at Reforme ville ikke blive fremmede. Det er ikke rimeligt, at mange gode Reforme, som Landet trænger til og ønsker, ville fremkomme. Det er en bekendt Sag, at Oppositionen anser en provisorisk Finantslov aldeles ulovlig. Det er jo Noget, som er sagt saa ofte, er sagt her i Thinget tidligere og gjentaget i Aar baade her og paa alle de mange Møder, som er afholdt i Sommer — det er sagt med den allerførste Bestemthed, at de provisoriske Love skulle slaas ihjel. Det kan naturligvis ikke falde mig ind her at indlade mig paa nogen Diskussion om de provisoriske Finantsloves Lovlighed eller Ikke-Lovlighed; men hvad jeg vil anbefale er, at denne Forkastelse her maa blive udsat nogen Tid, udsat i det Mindste saa længe, indtil det havde viist sig, om det var muligt at tilvejebringe en regelmæssig Finantslov for 1888—89. Jeg maa sige, at Intet ligger mig saa meget paa Sinde i Rigsdagen som at virke til, at disse abnorme Tilstande ophøre, og navnlig til, at vi næste Aar kom ind i saadanne ordnede Tilstande, at vi kunde faae en regelmæssig Finantslov. Derfor vil jeg saa gjerne udtale mig for, at denne Forkastelse maa opættes noget. Jeg ser slet ikke, hvorfor det haster saa stærkt. Det er fuldkommen klart, at hele Demokratiet i Landet kjender Oppositionens Mening i denne Sag og veed, at den ikke vil have provisoriske Finantslove. De vide jo, at det skal forkastes, saa hvad gjør det, eller hvad kan der være at indvende imod, at en lille Tid gaar hen, saa at vi kunde se, om vi ikke kunde udfinde noget Middel — som dog ikke var umuligt — til at faae det Hele i Gang igjen, eller saa at vi dog i alt Fald kunde være sikke paa at faae en Finantslov for næste Aar. Oppositionen har jo selv saa ofte anset over, at vi ikke have regelrette Tilstande, og den ønsker jo, at vi skulle have en Finantslov, men hvorfor vil den da nu gjøre et Skridt, hvorved det bliver høist tvivlsomt, om vi i Fremtiden kunne faae det. En Udsættelse kan jo sse paa saa mange Maader; den kan sse som i Fjor — og det er det Naturlige — ved altsaa at lade Sagen gaa til anden Behandling og sende den i Udvalg; men det kan ogsaa tænkes, at den kan sse paa en anden Maade, nemlig ved at første Behandling brydes af, og der nedset-